

πού μ' επισκέπτεται γοητευτικός και συν-
τριμμένος
ἐπιδεικνύοντας φωτογραφίες, σημειώσεις
και άλλα αδιάσπαστα τεκμήρια
πού ισχυρίζεται ότι επέστρεψε
μέ την αγάπη σου για μένα άκέρια

μόνο βαθύτερη άπ' τή γνώση του χαμού.
πού ισχυρίζεται ότι είσαι σὸ
Ξ, όχι, δὲ μπορεί νά με παραλογίσει
ὁ θάνατος· είναι γεγονός ἀμετάκλητο
πέθανες
προτιμῶ ἀμυγή τήν δδύνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΝΗΜΗ ΠΑΛΙΩΝΕΙ

Διψῶ σάν τὸ ποτάμι πού στέρεψε.

Πέτρες ἀμετακίνητες τὰ χέρια σου,
φράζουν τήν κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

"Άνεμος, προσπαθῶ νὰ τ' ανοίξω
χρησιμοποιώντας ἀστεία
ὕπουλος ἄλλοτε, ἢ ὀρμητικὸς ἀκριβῶς σάν ποτάμι.

Γελάς. Δυὸ ποτήρια πού σπάνε σ' ἐρημική
παράλεια, τὰ γέλια σου.

«Υστερα πιά, θυμῶνεις. Μιά ντουφεκιά ἀνάμεσα
στά χωράφια. Σπάει μὲ πάταγο ἢ φωνή σου.

"Αν εἶχα πεθάνει,
δὲν θὰ μὲ εἶχες γνωρίσει.

"Αν δὲν εἶχες ξεχάσει τὰ σπύρτα σου
ἐκεῖνο τὸ δράδυ στὸ σταθμὸ ἢ στὸ τραῖνο,
δὲν θὰ μὲ εἶχες γνωρίσει.

"Αν δὲν εἶχες φύγει ἀπ' τὸ σπίτι μας, τελοσπάντων
γιὰ πάντα ἐκεῖνο τὸ βράδι
φορῶντας βιαστικά χωρίς ἐσώρουχα τὸ φουστάνι
δὲν θὰ εἴμιουν τώρα ὁ ἄνεμος πού ἀπὸ ζήλεια γκρεμίζει.

"Ἔτσι εἶναι λοιπὸν οἱ ἄντρες.
"Άλλος βουνό κι' ἄλλος μαχαίρι.

Κι' ὅλα ἐδῶ τελειώνουν,
καὶ τὰ ἀπρόοπτα εἶναι γιὰ νὰ γίνονται.

"Ανάμεσα στὸ τελευταῖο τοιγάρο καὶ στή νύχτα
ἡ μνήμη παλιώνει
ἡ φωνή τοῦ φίλου χάνεται
καὶ ἡ παρεξήγηση παίρνει ἕνα τέλος.